

บุคลากรในภาครัฐของฟิลิปปินส์ ประกอบด้วย นักบริหาร (Career Executive Service-CES) และนักบริหารระดับสูง (Career Executive Service Officers-CESO) โดยมีรายละเอียดดังนี้

นักบริหาร (Career Executive Service-CES) เป็นตำแหน่งราชการระดับ 3 หรือระดับบริหารในกลุ่มตำแหน่งงานราชการของประเทศฟิลิปปินส์ ซึ่งกำเนิดขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกาการกระจายอำนาจในการปฏิบัติงานของบุคลากร และการปรับโครงสร้างคณะกรรมการเพื่อนำไปสู่รูปแบบที่ดี การเลือกสรรและการพัฒนาในการปรับตัวผู้บริหารที่เหมาะสมและซื่อสัตย์ เป็นระบบที่กำหนดเพื่อจัดทำบัญชีผู้บริหารที่ได้รับการเลือกสรรมาเป็นอย่างดี เพื่อให้ได้มาซึ่งผู้บริหารที่มีความสามารถ และมีความน่าเชื่อถือของรัฐบาล

โดยภายใต้กลุ่มนักบริหารระบบราชการมีการแบ่งข้าราชการเป็น 2 กลุ่ม เรียกว่า กลุ่มข้าราชการ (Career Service) และกลุ่มที่ไม่ใช่ข้าราชการ (Non-Career Service) โดยทั้ง 2 กลุ่ม แบ่งเป็น 3 ระดับ เรียกว่าระดับ 1, 2 และ 3 โดยกลุ่มข้าราชการจะมีการรับราชการตลอดชีวิต มีความมั่นคงในอาชีพ สามารถเลื่อนขั้นเลื่อนเงินเดือนได้ตามเกณฑ์ส่วนกลุ่มที่ไม่ใช่ข้าราชการจะเป็นตำแหน่งทางการเมือง เช่น ตำแหน่งประธานาธิบดี ประธานคณะกรรมการการเลือกตั้ง เป็นต้น ได้นำเสนอระดับข้าราชการ ดังนี้

ระดับ 1 ผู้ทำงานเสมียน ช่างฝีมือ ซึ่งตำแหน่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะ หรืออาจเป็นวิชาชีพในบางกลุ่ม ซึ่งอาจมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี

ระดับ 2 ตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะทางวิชาการ และวิทยาศาสตร์ ซึ่งคุณสมบัติขั้นตานั้น จะต้องจบปริญญาตรี ตำแหน่งสูงสุดในระดับนี้ คือ ผู้อำนวยการกอง

ระดับ 3 การดำรงตำแหน่งทางการบริหาร

ภาพรวมของการพัฒนาข้าราชการ

การกระจายการจัดการและการบริหารทรัพยากรมนุษย์เป็นตัวชี้หน้าที่สำคัญของระบบราชการในฟิลิปปินส์เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (CSC) ได้ทำเป็นหนังสือเวียนฉบับที่ 20 (พ.ศ. 2533) โดยให้หน่วยงานที่มีอำนาจได้ปรับปรุงแผนพัฒนาและฝึกอบรมตนเอง โดยการจัดการฝึกอบรมที่จำเป็นสำหรับ 1,464 หน่วยงาน ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการทดสอบและประเมินผลการปฏิบัติงาน

นอกจากนี้ ยังได้มีการเพิ่มจำนวนทุนการศึกษาแก่บุคลากรภาครัฐที่มีคุณภาพ โครงการนี้เกิดขึ้นจากการอนุมัติของรัฐบาล โดยให้ข้าราชการได้แบ่งปันประสบการณ์ และการได้มีส่วนร่วมที่สำคัญในการสนับสนุนการพัฒนาข้าราชการในระบบราชการในประเทศฟิลิปปินส์

กลยุทธ์การพัฒนาข้าราชการ

มีการสนับสนุนโครงการทุนการศึกษาท้องถิ่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้โอกาสทางการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับบัณฑิตศึกษาให้กับบุคลากรของรัฐ ซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมในการเตรียมความพร้อมเพื่อความรับผิดชอบที่สูงขึ้น โดยเป็นการเสริมสร้างความรู้ ทักษะ ทัศนคติที่มีต่ออาชีพ และความเจริญก้าวหน้าของแต่ละคน

โครงการทุนการศึกษาเหล่านี้ได้เชื่อมโยงกับการให้ความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือด้านการพัฒนา โดยประเทศที่ให้การช่วยเหลือ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น และกลุ่มประเทศในสหภาพยุโรป ข้าราชการได้รับอนุญาตที่จะให้ศึกษาจนจบระดับปริญญา ขณะยังคงดำรงตำแหน่งและได้รับค่าตอบแทนบนเงื่อนไขในการกลับมารับราชการ

หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาข้าราชการ

ระบบราชการในประเทศฟิลิปปินส์เริ่มพัฒนามาจากระบบราชการของอเมริกาในปี พ.ศ. 2443 เนื่องจากช่วงระหว่างที่ขึ้นกับประเทศอเมริกา รัฐบาลอเมริกาได้ช่วยจัดระบบราชการ โดยกำหนดไว้ว่าผู้ที่เข้ารับราชการต้องผ่านการสอบวิชาที่ประกอบด้วยระบบศักตึกา การเมือง และรายวิชาอื่นๆ โดยผู้ดูแลระบบราชการในช่วงแรก คือ The Second Philippines Commission ประกอบด้วย ประธาน เลขา และหัวหน้าผู้สอบ ทำหน้าที่จัดสอบ ตามกำหนดอายุผู้เข้าสอบ และแบ่งระดับข้าราชการ

ต่อมาหน่วยงานดังกล่าวมีการปรับโครงสร้างและเพิ่มบทบาทให้หน่วยงานดังนี้ คือ ดูแลและรับบุคลากรเข้าปฏิบัติงานใน 3 ระดับ คือ ระดับประเทศ ระดับท้องถิ่น และวิสาหกิจ นอกจากนี้ยังรับผิดชอบในการแต่งตั้ง โยกย้าย ลงโทษ หรือการให้ออกจากราชการ และยังเพิ่มบทบาทการกำหนดนโยบายด้านคน การเลื่อนขั้น การประเมินและติดตามผลการปฏิบัติงาน และการมีส่วนร่วมของบุคลากร

ต่อมาประมาณปี พ.ศ. 2515-2518 ได้มีการกระจายอำนาจการบริหารข้าราชการ เช่น การจัดสอบ การแต่งตั้งและโยกย้าย และการกำหนดกฎระเบียบบริหารงานบุคคล โดยมีความพยายามที่จะปรับปรุงบทบาทของหน่วยงานที่ดูแลด้านบุคคลให้ทันสมัยมากขึ้น โดยปี พ.ศ.2530 ในรัฐธรรมนูญได้มีการกำหนดความเป็นมืออาชีพในระบบราชการเพิ่มขึ้น โดยมีการกำหนดให้ชื่อใหม่ว่า "คณะกรรมการบริหารงานบุคคล (Civil Service Commission) ทำหน้าที่บริหารงานบุคลากรในระบบราชการทุกกระทรวง

โดย สำนักงาน ก.พ.